

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 324, octubre del 2014

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.fiquespuig.net · info@finquespuig.net

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

TALLERS MASNOU

Genís Oliveras MULTIMARCA

OPEL

RENAULT

SEAT

CITROËN

PEUGEOT

Volkswagen

Audi

NISSAN

Recollida a domicili i substitució de cotxe gratuït · Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. ITV 100%

Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata) Tel. Fax 93 540 31 57 · genis.oliveras@gmail.com

Alcon

Camil Fabra, 58 · Apartat de correus, 2
Tel 93 497 70 00 · Fax 93 497 70 10

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació civico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: Reneix amb força i no l'espanten els impediments.

Disseny i muntatge: Taller de publicitat

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 126 82 20
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.
El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de l'**Ajuntament de la Vila**.

Primeríssim

CONFERÈNCIES PROJECCIÓ

Dissabte 18 d'octubre 19h GDM
**Pedalant per Bòsnia,
el país de l'aigua**

Grup Rauxa de Gent del Masnou: ATENCIÓ!

Els **Diumenge amb
lletres** vinents tindran
lloc els dies 2 i 30 de
novembre.

Per tant, no n'hi haurà
el diumenge 26
d'octubre.

Editorial

EL PROCÉS SEGUEIX ENDAVANT

Atès el poc espai per a l'editorial, faré un breu repàs cronològic dels fets polítics més significatius de casa nostra esdevinguts el passat mes de setembre i ho faré començant pel darrer, just en tancar l'edició d'aquest butlletí:

-30/09. A les 8 del vespre. Fa uns minuts s'ha acabat la concentració organitzada davant l'Ajuntament de la vila com a protesta per la decisió del TC de suspendre cautelarment la Llei de Consultes i la Consulta del 9N. Molta gent de totes les edats, sota la pluja, amb un comportament cívic admirable tot i la indignació que s'hi respira. Tomem, però, a enfil·lar el mes de setembre de bon començament.

-11/09. Diada Nacional. Després de la interessant conferència de la vigília a càrrec de l'historiador Joan B. Culla a la sala consistorial, ens situem a les 10 del matí davant del nou edifici municipal, a la V que conformen els carrers Roger de Flor i B. Bassegoda. Un munt d'entitats del Masnou lliuren a l'Alcalde de la Vila un plec de cartes d'adhesió al Pacte Nacional pel Dret a Decidir, per tal que el faci arribar al Parlament de Catalunya. Actuacions dels bastoners, trabucaires, geganters i Coral Xabec amb el cant d'Els Segadors. Seguidament, la comitiva es desplaça a la plaça de l'Onze de Setembre per a la celebració de l'Ofrena Floral, que enguany aplegarà més vilatans i entitats que mai. S'hi fa la lectura del manifest municipal i es clou l'acte amb el Cant del Poble i Els Segadors a càrrec de la Coral Xabec. A la tarda ens espera la V de Barcelona promoguda per l'ANC i Òmnium que, una vegada més, demostren la capacitat de convocatòria i impecable organització. Una gernació espantant omple de cap a cap les dues avingudes barcelonines amb gent vinguda de tot Catalunya, pacífica, alegre i reivindicativa. El moment culminant es produeix a les 17.14 en què esclata el cant "Ara és l'hora de dir" amb la complicitat d'uns 2000 cantaires. També hi era representada la nostra Coral Xabec.

-19/09. El Parlament de Catalunya aprova la Llei de Consultes.

-22/09. L'Ajuntament del Masnou aprova una moció de suport municipal a la Llei de Consultes i a la Convocatòria del 9N.

-27/09. El President de la Generalitat, Artur Mas, signa el Decret de Convocatòria de la Consulta del 9N.

-29/09. Presentació del *Llibre Blanc* de la Transició Nacional, confeccionat pel Consell Assessor per a la Transició Nacional (CATN).

-29/09. El TC admet a tràmit i suspèn cautelarment la Llei de Consultes i de la Convocatòria del 9N a instàncies del Govern Espanyol.

Doncs bé, amb totes les incerteses i entrebancs anunciats i previstos, el procés segueix endavant i ara, més que mai, cal no abaixar la guàrdia ni caure en el desànim. Tenim un lideratge sòlid al capdavant de la Generalitat, amb el suport dels partits sobiranistes, tenim un consell assessor competent i tenim, sobretot, un gruix impressionant de la societat civil que ha dit prou i que vol poder decidir, amb la claredat de les urnes, el futur camí de Catalunya.

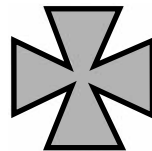
El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	5
LA CORAL XABEC I ELS ACTES DE L'11S Esteve Pujol.....	6
CONSULTAR ÉS CONSTITUCIONAL? J. Camps	9
A CONTRACOR Ramon Serra	11
EL CONTRAATAC DE L'IMPERI Joan Maresma Duran	13
HISTÒRIES DE LA VILA Joan Muray	14
LA PUNTA DE LA LLENGUA (58) Esteve Pujol	14
PEDALANT PER BÒSNIA, EL PAÍS DE L'AIGUA Xavier Tarafa	17
ANECDOTARI MASNOVÍ Joan Maresma Pujadas	18
TEATRE CAPITAL Rosa M. Isart	18
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT Carles Maristany	16
UN MAR AL DESERT DEL SÀHARA J. Condeminas	20
PARLEM DE LLIBRES Pere Martí Bertran	21
ARRAN DE SÒL Pledebut	22
LA CUINA DE L'ANTÒNIA	22
GENT DEL MASNOU INFORMA	23

24 hores al seu servei

FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.
De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Octubre 2014 --

1	dimecres	Dominguez
2	dijous	Aymar
3	divendres	Ocata
4	dissabte	Riera
5	diumenge	Riera
6	dilluns	Fàbregas
7	dimarts	Dominguez
8	dimecres	Aymar
9	dijous	Viayna C
10	divendres	Riera
11	dissabte	Ocata
12	diumenge	Ocata
13	dilluns	Dominguez
14	dimarts	Aymar
15	dimecres	Ocata
16	dijous	Riera
17	divendres	Fàbregas
18	dissabte	Viayna C
19	diumenge	Viayna C
20	dilluns	Aymar
21	dimarts	Ocata
22	dimecres	Riera
23	dijous	Fàbregas
24	divendres	Viayna C
25	dissabte	Dominguez
26	diumenge	Dominguez
27	dilluns	Fàbregas
28	dimarts	Viayna C

29	dimecres	Dominguez
30	dijous	Aymar
31	divendres	Riera

-- Novembre 2014 --

1	dissabte	Riera	Tots Sants
2	diumenge	Riera	
3	dilluns	Ocata	
4	dimarts	Dominguez	
5	dimecres	Fàbregas	
6	dijous	Viayna C	
7	divendres	Riera	
8	dissabte	Aymar	
9	diumenge	Aymar	
10	dilluns	Dominguez	
11	dimarts	Riera	
12	dimecres	Ocata	
13	dijous	Aymar	
14	divendres	Fàbregas	
15	dissabte	Viayna C	
16	diumenge	Viayna C	
17	dilluns	Riera	
18	dimarts	Fàbregas	

Horaris de les farmàcies del Masnou

	De dilluns a divendres	Dissabte
Aymar (Maricel) Almeria, 14 · 93 555 03 81	9.30 - 14 i 16.30 - 21	9.30 - 14
Domínguez (Est. Masnou) Enamorats, 2 · 93 555 59 36	8 - 20.30	9 - 13.30
Fàbregas Navarra, 68 · 93 555 19 79	9 - 13 i 16.30 - 20	9.30 - 13
Ocata JFKennedy, 5 · 93 555 33 08	9 - 20.30	9 - 14
Riera (Club nàutic) J.Llimona, 22 · 93 555 08 55	9 - 20.30	9 - 20.30
Viayna C Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03	9 - 14 i 16.30 - 20.30	9 - 14

h o c r e a n t à s t i c a b u s t i a n o b e r t a

Les cartes de la Bústia Oberta **cal** que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran** amb el **nom i cognoms** de l'autor o inicials. **En cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no tindrà correspondència amb els seus autors.

INFORMACIÓ SOBRE CATALUNYA

Fa poc he arribat de passar uns dies a Galícia i voldria constatar la mala informació que té el poble gallec de la realitat que es viu a Catalunya.

De pujada per Lleó, ja ens va ser impossible de comprar *La Vanguardia*, varen dir-me que feia més d'un any que no els arribava, i a Soria, de baixada, tampoc. Fins a Saragossa no ens va ser possible comprar-la. A Galícia més del mateix.

Els primers dies vaig comprar *La voz de Galicia*, *El faro de Vigo*, *El Atlántico* i *El Ideal Gallego*. Veient-ne els continguts, vaig optar per comprar alternativament *El diario de Pontevedra* y *El diario de Arousa*, que almenys em donava informació de les festes locals, magnífiques en aquest mes d'agost. Interessant-me per què no rebien la descafeïnada *La Vanguardia*, varen dir-me que l'havien demanada diverses vegades i que no la hi servien. Comentant el tema amb algun oriünd, li argumentava que aquest era un tema

polític, cosa que ell em negava i deia que és que no es venia.

Dels diaris gallecs, referent al Procés de Catalunya, res de res, tan sols algun article de fons de l'aprenent de carronyaire de torn, menjant-se en Pujol estofat i alguna notícia d'agència.

A les tertúlies de la Tele, el plat fort és el mateix i notes un somris als llavis i que la boca els fa salivera quan parlen del tema.

Molt diferent d'Euskadi on pots trobar *La Vanguardia* a qualsevol poble petit.

Atentament,

Jordi Subira Estapé

Presentació, al Maresme Sud, de la campanya unitària "Ara és l'hora" a la sala d'actes dels Vienesos del Masnou

Al Masnou Decidim

El passat dissabte dia 3 d'octubre a l'Espai Cívic els Vienesos, es va donar el tret de sortida al Maresme Sud de la campanya unitària "Ara és l'hora" de l'Assemblea Nacional Catalana i Òmnium Cultural.

Va iniciar l'acte l'Alcalde del Masnou, el Sr. Pere Parés, que, entre altres idees, va fer un paral·lelisme entre la situació actual i l'expedició a l'Antàrtida a principi del segle XX amb el vaixell *Endurance* liderada per Ernest Shackleton. Va citar un anunci que s'havia publicat per trobar tripulació "Es busquen homes: Per a viatge perillós. Sou baix, fred intens, llargs mesos de foscor completa, perill constant, retorn segur dubtós. Honor i reconeixement en cas d'èxit." I com aquella expedició, Catalunya es troba fent un viatge que no està cartografiat i que demana, com a la tripulació del vaixell, resistència.

En segon lloc la Mariona Borràs, membre d'Òmnium des dels seus inicis, va explicar una mica d'història per donar a conèixer alguns dels antecedents que ens han fet arribar a la situació actual. Moments viscuts sota el règim franquista, vigilància, tensió, por... però sobretot la tossuderia i la voluntat d'un

poble que no volia renunciar als seus orígens. La Mariona va afirmar ben convençuda que la campanya Ara és l'Hora arribarà a bon port.

Tot seguit en Dani Carulla, membre del secretariat nacional de l'ANC, va fer un resum dels tres grans projectes que proposa la campanya: **actes, tenir de groc i la gigaenquesta**. Els dos primers encaminats a fer-se ben visible, a arribar als mitjans, a motivar i reforçar el compromís, a contribuir al finançament. La Gigaenquesta, en canvi, té com a objectiu arribar a totes les llars possibles de Catalunya per escoltar la gent i incrementar la participació de la consulta.

Acabà la seva intervenció tot avançant que el 6 de novembre es farà un acte massiu al teatre Monumental de Mataró. A continuació intervingué l'Elisenda Paluzie, reconeguda economista, que va fer una exposició excel·lent de la situació en què es troba Catalunya en relació a l'Estat espanyol, de com serà l'economia en la Catalunya independent, de la relació amb la UE. Entre d'altres coses va desmentir l'amenaça de no cobrar les pensions, la por dels boicots, la idea que un país petit no podria subsistir en un món global o que Catalunya hauria de sortir de l'euro. Com a conclusió apuntà que el darrer pas depèn de tots nosaltres.

La sala era plena de gom a gom i les preguntes i aportacions van ser molt interessants.

Felicitats per aquest acte i endavant amb la Consulta. El 9N votarem.

D'esquerra a dreta: Gemma Mercader, presentadora de l'acte, Dani Carulla, Elisenda Paluzie, Pere Parés i Mariona Borràs.

LA CORAL XABEC I L'11 DE SETEMBRE DEL 2014

Esteve Pujol i Pons

Tothom sap que l'11 de Setembre d'enguany no va ser com qualsevol altre; per això mateix la nostra Coral Xabec va cantar com en cap altre any no ho havia fet.

A les 10 del matí ja érem al vèrtex de la V del Masnou, anunci i preludi de la V de la tarda a Barcelona; érem davant de l'edifici nou de les dependències municipals –antic Correus–; allà, gegants, timbalers, bastoners, diables, trabucaires... i representants de totes les entitats masnovines que s'han adherit al Dret a Decidir amb l'Alcalde al capdavant. La Gemma Mercader, per l'Assemblea Nacional Catalana, va dirigir l'aplec amb agilitat i eficàcia. Vam tancar l'acte, festiu i reivindicatiu, amb *Els Segadors*. La Montserrat Llagostera al capdavant de la Coral i de tota la gent. I a les 12 ja érem a la plaça de l'11 de Setembre per prendre part en l'ofrena floral organitzada com cada any pel Consistori Municipal. Després de la proclamació del Manifest, signat per la majoria dels grups polítics del nostre Ajuntament, i prop de seixanta entitats havent posat flors al peu del monòlit, *El Cant del Poble* (Sagarra/Clavé/Nives/Capdevila) i *Els Segadors* van ser la nostra aportació musical a aquest acte ciutadà.

A les 3 de la tarda ja estàvem convocats a la branca de l'Avinguda Diagonal per formar el vèrtex de la magna V del Cap i Casal. La Federació Catalana d'Entitats Corals ens hi havia convidat. Quin goig tants centenars de cantaires moguts per un mateix desig de fer escoltar la nostra veu en doble versió: primer, amb els nostres cants per tal de, segonament, fer-la sentir a les urnes al 9 de novembre. Assaig de la col·locació de les corals, del moviment d'aproximació al vèrtex de la Plaça de les Glòries Catalanes, dels cants que hi interpretaríem. A les 17.13 –el Quim Masferrer ens marcava fidelment els temps–, vam encetar, sota la direcció de l'Esteve Nabona –el Lluís Llach al piano–, l'*Ara és l'hora de dir*. A les

17.14 esclatava la polifonia més brillant. Quan Estònia, Letònia i Lituània van convocar el 1989 la Via Bàltica, la cadena humana de 560 quilòmetres que va impulsar la independència d'aquests tres països, el compositor letó Martins Brauns va compondre la cançó *Saule, Perkons, Daugava*, que esdevindria amb els anys un autèntic himne a la independència. Jaume Aiats hi va adaptar un poema de Miquel Martí i Pol. En va sortir aquest himne impressionant, ple de simbolisme per al nostre país: *Ara, ara és l'hora de dir, / de dir que el poble persisteix / en les cases ara bastides / on abans no hi havia cases, / en els arbres que ara creixen / on abans no hi havia arbres, / en les noies que ara estimem, / i en tot allò que comença. / Ara, ara és l'hora de dir, / de dir que el poble persisteix / en tots, en tots, en tots nosaltres, / en cadascun de nosaltres / i en tot allò que hem fet / i tot allò*

que hem desitjat. / Ara, ara és l'hora de dir, / de dir que el poble persisteix / en tots, en tots, en tots nosaltres, / en cadascun de nosaltres. / En les paraules que inventem, / i en la gent que estimem / i en tot allò que hem fet / en la rutina de la feina. / És l'essència del poble, indestructible. / Ara, ara és l'hora de dir, / Catalunya persisteix en tots, / en tots, en tots nosaltres, / en cadascun de nosaltres. Oi que sabeu què és la pell de gallina i el batec accelerat del cor? Doncs això.

Després el *Cant a la Senyera* (Joan Maragall / Lluís Millet); recordem-ne la lletra abranda: *Al damunt dels nostres cants / aixequem una senyera / que els farà més triomfants. / Au, companys, enarborem-la / en senyal de germanat! / Au, germans, al vent desfem-la / en senyal de llibertat! / Que volei! Contemplem-la / en sa dolça majestat! / Oh bandera catalana! / Nostre cor t'és ben fidel: / Volaràs*

*com au galana / pel damunt del nostre
anhel: / per mirar-te sobirana / alça-
rem els ulls al cel. / I et drem arreu
enlaire, / et drem, i tu ens duràs, /
voleiant al grat de l'aire, / el camí
assenyalaràs. / Dóna veu al teu can-
taire, / llum als ulls i força al braç.*

Acabats la música i els parlaments,
per cloure, altra vegada *Els Segadors*.
Tot plegat, immens, us ho asseguro.
Matí i tarda, el dia hi va ajudar.
Esplèndid!

MANIFEST MUNICIPAL DE L'ONZE DE SETEMBRE DEL 2014

Enguany fa 300 anys de l'Onze de Setembre de 1714. Commemorem el Tricentenari de la caiguda de Barcelona a mans de les tropes borbòniques, la pèrdua de les llibertats catalanes i, al mateix temps, la voluntat de represa del nostre país l'endemà mateix de la desfeta. Durant tres-cents anys el poble de Catalunya ha demostrat la seva voluntat de llibertat, i avui aquesta voluntat s'expressa en la consciència col·lectiva de construir i decidir el nostre futur mitjançant les urnes, exercint un dels drets democràtics més elementals, el dret a vot.

Avui fa 100 anys d'una institució com la Mancomunitat de Catalunya, que va tenir un paper cabdal en la construcció d'estructures d'estat pensant en el benestar dels catalans i les catalanes: les biblioteques, l'escola, la llengua, les infraestructures, la formació de la funció pública, l'assistència social, la cultura, l'economia ... També volem recordar els 75 anys d'una altra desfeta: l'exili republicà. El 14 d'abril de 1931 va ser un raig d'esperança social nacional frustrat per una guerra.

Vivim una situació de bloqueig polític, econòmic, social, cultural i lingüístic per part de l'Estat espanyol. El govern del PP s'entesta no només a no reconèixer els nostres drets més elementals com a poble, sinó a retallar i envair competències d'un Estatut que ja va entrar en una via morta amb la sentència del Tribunal Constitucional de 2010.

La crisi econòmica que vivim i patim ha comportat importants retallades en

els serveis públics més elementals com la sanitat, l'ensenyament o els serveis socials. L'augment de l'atur i la precarització de la vida laboral són una amenaça per a la nostra cohesió social. A tot això cal afegir l'ofec econòmic i fiscal que patim com a país per part del Govern de l'Estat. Exercir el nostre dret a decidir també ha de comportar un canvi en l'ordre social i econòmic, la defensa de l'estat del benestar i les mesures de regeneració política que comportin la recuperació de la confiança de la nostra societat i aconseguir un sistema de més qualitat democràtica.

No podem permetre cap cas de corrupció, sigui quin sigui, sense el seu aclariment total i les seves conseqüències judicials. Catalunya ha de donar exemple en la lluita contra aquesta xacra social que afecta el món polític, però també tota la societat. No podem permetre tampoc que un cas concret embruti la nítida trajectòria democràtica i popular de la campanya pel dret a decidir.

La reivindicació dels drets nacionals i democràtics, el dret a decidir, està per sobre de les persones individuals, i també dels partits polítics. És el conjunt de la societat catalana la que reivindica el seu dret a votar el nostre futur.

L'Ajuntament del Masnou també s'ha anat pronunciant en aquests darrers anys a favor d'exercir el nostre dret a decidir, que els catalans i catalanes puguem votar lliurement i decidir el nostre futur. Els ajuntaments són una

peça clau en aquest procés de construcció d'un estat basat en els principis de la justícia i la solidaritat. L'any passat el poble de Catalunya va demostrar la seva ferma voluntat de poder decidir el seu futur mitjançant la Via Catalana, que va travessar el nostre país de punta a punta. Enguany també, la concentració que es farà a Barcelona serà una demostració pacífica i democràtica de la nostra voluntat: ningú podrà impedir el nostre dret a vot el proper 9 de novembre. Estem convençuts que exercirem aquest dret. Ningú pot tenir por a la democràcia. Aquest és el nostre compromís. Votar per decidir el nostre futur. Votar per exercir la nostra llibertat.

Visca Catalunya! Visca el Masnou!

Grup Municipal del Partit dels Socialistes de Catalunya - Progrés Municipal
Portaveu: **Marta Neira i Reina**

Grup Municipal de Convergència i Unió
Portaveu: **Eduard Garcia i Gebani**

Grup Municipal d'Iniciativa per Catalunya Verds-Esquerra Unida i Alternativa-Entesa
Portaveu: **Màxim Fabregas i Añaños**

Grup Municipal d'Esquerra Republicana de Catalunya - Acord pel Masnou
Portaveu: **Jaume Oliveras i Maristany**

S'adhereix al Manifest la regidora no adscrita.

El Masnou, setembre 2014

Fruites i vins de tardor; tota una festa!

FRUITES I VERDURES

COLLITA PRÒPIA
COMANDES A DOMICILI

Masnou Centre · Tel 93 540 03 52

el celler del mar

**GARNATXA, MOSCATELL,
MISTELA**

Vins, caves i licors. Gran selecció
de vins. Vins al detall

Àngel Guimerà, 12 el Masnou
93 540 29 53

C A N
R A C

www.canrac.com

De tot per fer els vostres
panellets i receptes de tardor.
Mestres Villà, 101, 93 555 16 64 el Masnou

C A N
R A C

www.canrac.com

**Fruites i Verdures
Primera qualitat**

La fruita

**Cada dia anem a
buscar bolets**

Mestres villà, 115
Tel 93 540 34 74 · El Masnou

Frankfurt Parera

95 555 78 94

Als vespres fem comandes a domicili!
Aïella, el Masnou, Teià i Premià de Mar.
De dimarts a diumenge de 20 a 22.30/23h
Comanda mínima 15€

Prat de la Riba 98 (Camí Ral Ocata) el Masnou
www.frankfurtparera.com · frankfurtparera@hotmail.com

ASSESSORIA IGLESIAS

- FISCAL • LABORAL
- COMPTABLE • ASSEGUANCES
- GESTIÓ IMMOBILIÀRIA
- GESTIONS DE TRÀNSIT

Sant Miquel, 21, A, baixos • 08320 El Masnou
Tels. 93 540 40 53 • 39 95 • fax. 93 540 40 53

La colla de Diables del Masnou estrena nou web

La nova pàgina web de la Colla de Diables del Masnou es va presentar en reunió extraordinària de la Colla el passat 5 de setembre. El seu creador Oriol Sánchez, va explicar totes les novetats que s'incorporaven en el nou portal seguint la informació de l'anterior bloguer que s'utilitzava fins ara. El nou web és més accessible i pretén facilitar la informació a l'usuari que desitgi tenir informació per a fer-se diable, tabaler, bruixa o bruixot. També es troba un apartat visual dels productes de la Colla, l'agenda d'activitats així com la seva història des de l'any 1981.

Colla de Diables: www.colladiablesmas9.jimdo.com

Formació de diables: www.formacionscrediablesmas9.jimdo.com

*Colla de Diables
del Masnou*

CONSULTAR ÉS ANTICONSTITUCIONAL?

Joan Camps i Ortiz

No dec saber llegir o els efectes senils se m'han menjat l'enteniment: segons el diccionari de la Real Academia de la Lengua Española diu que **Consulta** significa "*Parecer o dictamen que por escrito o de palabra se pide o se da acerca de algo*" mentre que la mateixa RAE defineix **Referèndum** com "*Procedimiento jurídico por el que se someten al voto popular leyes o actos administrativos cuya ratificación por el pueblo se propone*".

Que Maria Soraya Sáenz de Santamaría, ignorant o fent piruetes semàntiques del seu propi idioma, pugui sentenciar d'anticonstitucional la nova llei de consultes signada pel President de la Generalitat sense llegir-la ho comprenc, donat que, sent militant del PP, Presidenta en funcions del Govern Espanyol i efimera exministra de Justícia en funcions, deu tenir informació privilegiada del què i el com es courà la Llei de Consultes i el Decret de Convocatòria per al 9N dins la cuina de l'hermètic Tribunal Constitucional, ja que no crec que Soraya sigui endevinadora o profeta, capaç de fer prediccions amb bola de vidre o per inspiració divina. Vet a saber si el TC, en ser una tertúlia polititzada i *echápala* a la madrilenya prop de la línia vermella de la prevaricació, ja hagi donat per fet i acceptat que el que diu Soraya o Rajoy ha d'anar a missa.

La bona notícia és que si el TC ja ho té tot dat i beneit ho podrà fer públic la setmana vinent i ens estalviem tots feina i temps, ja que, prohibint ells, nosaltres el dia 9N ja podríem quedar convocats per a unes eleccions anticipades que no cal que siguin plebiscitàries, perquè per definició i en aquestes alçades unes eleccions a la Presidència de la Generalitat abans d'acabar la legislatura no poden ser altra cosa que plebiscitàries. La mala notícia és haver de continuar encara *sine die* sota aquest règim on no hi ha un pam de net i que ha permès convertir la política parlamentària en un

circ de nans i nanes intel·lectuals com el que hem vist a la compareixença voluntària de Jordi Pujol per explicar la seva carta d'autoconfessió. La meua conclusió personal és que el partidisme polític, escàs de dialèctica, de sentit comú i de raó, vol assimilar-se i guanyar al poder mediàtic als espectacles de masses com el futbol i a la vegada entretenir-nos com si tots fóssim addictes al *botellón* de garrafa, ja que no tots gaudim de subvencions parlamentàries del gintònic com Déu mana, que la Constitució que fa iguals tots els espanyols, només dóna barra lliure als aforats a la casa dels lleons que hi ha davant de l'hotel Palace de la Villa i Corte del gran Madrid.

Què volen aquesta gent? Deuen voler que la ciutadania, que els hem patit fins ara, consentint-los encoixinats, vivint de la rifeta i fent o tolerant davant dels seus nassos tota mena de tripijocs entorpint la nostra economia i menyspreant el nostre idioma i la nostra cultura ens acontentem amb tres partits de futbol per setmana i, si les cabòries no ens deixen dormir, anem a la benzina més propera a buscar unes llaunes de cervesa que ens converteixin en zombis vivents, mesells i servils a una Constitució sacralitzada, que ha convertit la democràcia en la cova d'Ali Baba i els no sé quants lladres.

A la Plaça del Palau de la Generalitat ja tenim en marxa el rellotge de l'Òmnium i l'ANC, que anirà marcant

cada segon d'un camí que és a l'abast nostre de ser modèlic per canviar les coses, un banc de proves per a Catalunya, que Espanya hauria de tolerar pel seu propi bé i mirant-s'ho amb autocrítica, fins i tot imitar; ja que, havent-nos posant tants bastons a les rodes per espanyolitzar-nos, nosaltres seguim mantenint la serenitat i el lideratge que fins i tot Europa, si no reacciona i posa fil a l'agulla a temps i amb sentit comú, s'ho haurà de fer mirar. Per això cal que cadascú de nosaltres mantinguem el comportament cívica que ens ha permès arribar fins aquí i la convicció ferma de tenir tots els mèrits per aspirar a ser una nació modèlica plenament integrada al món. Que no ens deixaran fer-ho? Va, ara no siguem porucs! Senzillament només ens cal mantenir pulcra la legitimitat cívica i democràtica de les nostres reivindicacions.

Això que la Consulta és un Referèndum o el Referèndum és una Consulta em recorda la faula de Tomàs de Iriarte: Al cap de tres-cents anys d'història, mani qui mani a Madrid, siguin gossos llebrers o gossos conillers els qui ens borden per acovardir-nos, segur que al darrere vénen els de les escopetes. Va doncs, si tenen nassos que ho facin davant de l'Europa que encara els tolera. President Mas, si tots els qui volem votar hi posem el do de la intel·ligència no ens ha de caldre l'astúcia!

sector comercial

Carrer Sant Felip

Acadèmia
PERELLÓ

El centre d'estudis de
preparació i repàs de més
alt rendiment al Maresme

**ESO · BATXILLERAT
UNIVERSITAT**

Sant Felip, 115
93 555 03 07 El Masnou
info@academiaperello.com

el cullerot

- Tot per a la cuina -

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Badalona, Canonge Baranera, 75 · 93 384 43 51
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat
elcullerot@hotmail.com

EL MASNOU

○ *serveis* □

**SERVEIS
DE NETEJA**

☎ **93 555 76 61
609 72 65 16**

**C/ Sant Felip
(Pas del Port, 5)**

49è Curs de Balls de Saló de Gent del Masnou

Del 19 de setembre al 20 de desembre

Cada divendres de 20.30 a 22

Rock, tango, cha-cha-cha, vals, polca, fox,
pas doble, mambo, etc... A partir de nivell 0

Preu parella soci: **80 € / no soci 90€**

Inscripcions i pagament a CatalunyaCaixa fins al 18 de setembre
informació a Gent del Masnou Dr.Agell, 9, de 6 a 2/4 de 9 del vespre

93 126 82 20

Places limitades • Vocalia Recreativa • gm.recreativa@ya.com

escola de música
Emma Calvo
Matrícula oberta

T'agrada cantar? T'agrada el gospel?

C/Parlament de Catalunya 28, el Masnou
93 540 86 96 · 630 16 33 26

**SALA
AUTOMOCIÓ**

- MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL
- PNEUMÀTICS
- ALINEACIONS
- AIRE CONDICIONAT

C/. Xile, 1. Tel 93 540 42 04 • El Masnou

A contracor

Ramon Serra i Roca

Una certa desesperança l'estremí de cop i volta. Ningú a la desolada habitació no va adonar-se del seu patiment, aquell rau-rau intern i profund que el neguitejava d'allò més. Una volta i una altra sentia les veus interiors resonant en el seu crani com el mall rebotava sobre l'enclusa. Volia fugir corrents i sortir d'aquella cambra inhòspita per retrobar un cel net i blau, però això era una quimera, millor dit, un somni tan irreal com la lluna de València.

— Així que vostè és el nou intern?

— Sóc innocent!

— Sí, és clar, aquí tothom ho és.

Després del darrer xoc amb la realitat i despulat com quan va néixer, es vestí amb la roba de pres que li donaren. Dos homes uniformats l'acompanyaren per un llarg passadís fins a una sòlida porta de ferro i, un cop oberta després de grinyolar escandalosament, es presentà davant els seus ulls la imatge més dura que havia vist mai. Aquell era el cantó fosc de la vida i els individus que per allà es movien semblaven monstres trets d'una pel·lícula de sèrie B.

— Nois, aquí tenim carn fresca!

— Sóc innocent.

— Guapo, aquí tots ho som, però aquest fet no et salvarà de passar per la pedra.

— Traieu-me d'aquí, jo no he fet res.

Mentre sentia tota la pluja de renecs que li queien a sobre, els zeladors el varen encaminar a la seva cel·la i, un cop al davant, s'obrí automàticament. Un altre pres, alt com un sant Pau i gruixut d'allò més, el va rebre amb tots els honors.

— Hola, fill de puta, avui ho passaràs malament, però demà serà pitjor.

— Si us plau, una mica de pietat.

— Hòstia, un ploràmiques, avui ho passaré millor del que m'esperava.

La desesperació va accelerar-li el ritme cardíac i el cap semblava voler sortir d'aquell cos esquifit, poca cosa fins a extrems gairebé risibles. S'estirà sobre un matalàs prim i brut i començà a plorar.

L'home gruixut el va agafar pel coll, l'aixecà un pam de terra i li donà dues sonores bufetades. Els altres presos, atents a la jugada, cridaven que volien veure sang. El càstig va continuar una bona estona i l'home innocent entomava els cops sense la més mínima resistència.

Amb els vigilants fora de la nau, alguns presos amb l'habilitat de tants anys tancats varen obrir les seves cel·les i es dirigiren cap a la del nouvingut. L'home que l'estava apallissant va obrir la seva perquè els altres presos també disfrutessin de la festa.

En aquell moment la por es va transformar en terror. Tenia els ulls vermells i la sang del nas i de les orelles rajava sense aturador i aquella colla de salvatges reien i bavejaven sobre d'ell.

Per un instant els fets s'alentien, com a càmera lenta;

sentia les veus dels botxins molt llunyanes: Ara et farem un home.

El seu cos volia fugir emportat per un encanteri, però no aconseguia fer-ho; i per uns breus instants va perdre el món de vista.

Quan tornà a obrir els ulls un dels salvatges amb un ganivet rudimentari a les mans demanava quòrum als altres per tallar-li el coll. Ell sentia la fredor de la fulla i, com un ninot de fira desmanegat, va perdre el control del seu cos.

Era tan gran el seu terror que de la gola no li sortia cap so, tot i que intentava cridar. L'arma d'aquells monstres va començar a tallar la pell d'aquell infeliç quan...

Carles Tibau es despertà en el seu llit, negat de suor, i agraint que només fos un somni. La seva dona al costat seguia dormint plàcidament. Quin malson més terrible, pensà ell. S'alçà del llit i una dutxa reparadora el va preparar per oblidar-lo. El posterior cafè va espavilar-lo del tot. Bé, ara ja podia anar cap a la feina en el banc on feia de caixer.

Va sortir de casa per anar a buscar el cotxe, que tenia aparcats dos carrers més avall, quan en travessar un pas zebra un camió se'l va emportar per davant. La mort esdevingué instantània.

PD. Com deia el coronel Kurtz: L'horror, l'horror!

L'ANC i Òmnium cultural inicien la Gigaenquesta

L'11 d'octubre comença la Gigaenquesta al Masnou

La Gigaenquesta és un dels projectes inclosos a la campanya Ara és l'Hora que promou l'Assemblea Nacional Catalana i Òmnium Cultural i que consisteix a visitar totes les llars del país i realitzar una petita enquesta que permetrà saber què opina el poble de Catalunya sobre el seu futur.

És una enquesta de sis preguntes d'actualitat sobre economia, l'estat del benestar, UE, llengua, regeneració democràtica..., que donarà a conèixer de primera mà les inquietuds de la gent i permetrà escoltar-ne les propostes.

Al Masnou més de 180 voluntaris faran el porta a porta perquè tothom tingui l'oportunitat d'expressar-se, més de 180 vilatans que estan disposats a escoltar els somnis, les pors, els dubtes i els

desitjos de tothom.

Encara ets a temps de participar-hi fent-te voluntari. La teva implicació pot ser imprescindible per aconseguir aquest propòsit. Entra a **www.araeshora** i fes, amb el teu compromís, un país nou i millor.

AT
àngel tena
JOIERS

**LIQUIDACIÓ PER
JUBILACIÓ
FINS AL 50% DE DTE.**

Joies d'or i brillants, joieria de plata, rellotges i complements

Carrer Pere Grau, 14, el Masnou · 93 555 64 51

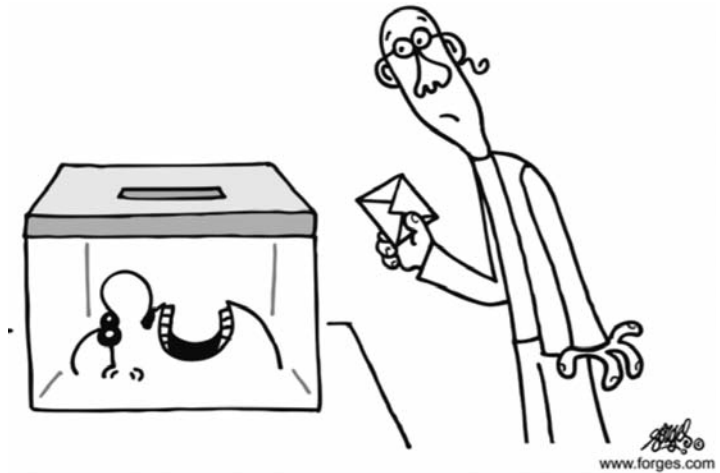
El contraatac de l'Imperi

Joan Maresma Duran

Després del *Referèndum* a *Escòcia* vénen les eleccions al *Brasil*. El dia 5 d'octubre és la festa de la democràcia en aquest país continental.

Com si tinguéssim per aquí una nostàlgia dels temps de la Monarquia –l'Imperi de *Dom Pedro II* va acabar el 1889–, un dels defectes del presidencialisme brasiler és la seva actitud imperial. Els governants diuen "jo he fet això", "jo he fet allò" com si ho haguessin fet amb les seves mans i ho haguessin pagat de la seva butxaca. El govern federal es mostra com un magnànim monarca quan distribueix els pressupostos públics als Estats –que són les Comunitats Autònomes per entendre'ns– i als municipis, com un gran favor i un gest de bondat que cal que sigui retribuït. El Ministre de Treball presenta a la televisió les estadístiques de creació de nous llocs de feina i jo quasi em crec que han estat creats per ell en persona i el seu Ministeri i no per la indústria, el comerç o els serveis.... I això que es parla ja de recessió a Brasil, d'economia de poc creixement en la setena economia mundial.

No és només una cara dura de vegades que desencadena hilaritat i d'altres vergonya sinó el símbol d'una cultura popular en el qual el president és imaginat com un emperador que distribueix diners, feines, progrés i justícia per voluntat sobirana, com si no existissin el Congrés, els tribunals, el Ministeri Públic, la premsa, les xarxes socials o l'opinió pública. Amb *Lula* va

néixer el mite de l'emperador-operari o del sindicalista-emperador que tot ho pot i que tot ho fa, fins i tot una refinèria de milions de dòlars per agradar el company-emperador *Hugo Chávez* –d.e.p.–, que, imperialment, mai no en va posar ni cinc en el projecte i va deixar el compte per a la *Petrobras* i els seus súbdits.

Tots els candidats parlen de promeses. I qui seria suficientment estúpid per ser contra la *Bolsa Família* (una ajuda del govern per als més desfavorits), l'augment del *Salário Mínimo* –no fa falta explicació– o els royalties que donarà el *Pré-Sal* per a Educació i Salut? Es quedaria parlant sol i els oponents li dirien que és un ase i un beneït. Qui podria acabar amb la reelecció, alliberar les drogues, l'avortament, donar independència al Banc Central o privatitzar la *Petrobras* sense una majoria aclaparadora al Parlament? Ni si fos emperador... I tal vegada seria obligat a abdicar..

En una democràcia –ja no sé si existeix al món; sembla que els qui manen són les multinacionals– tot això sembla obvi i pesat i repetitiu. Però aquí, a *Brasil*, estem al bell mig d'una campanya per escollir emperadriu, o emperadora. I la campanya és plena de crits, mentides dites amb convicció, atacs personals, cinisme i mala educació. I no existeix cap esforç per entendre la persona que discrepa.

I es diu també aquí que qui mana és el capital. Potser des de sempre. Com ho ha dit el Sant Pare: *Aquesta set de tenir, d'acumular, d'esclafar els altres, de sotmetre.*

I també tenim els cànons de tota la vida: la corrupció galopant, el fet que existeix una classe dominant que no paga impostos, però els pobres diables sí que els hem de pagar. I em fa l'efecte que, principalment, existeix un interès de portar tota la gent cap a la ignorància. La cultura arracona la violència, fa raonar les persones, ofereix una moral, una consciència cívica. Però actualment l'únic que és urgent és anar fent per viure; o sobreviure. No sóc pas optimista pel que ha de venir. Ni a *Amèrica* ni a *Europa*.

PD. L'oncle Cid en fa 85 el dia 16. I els pares celebren 54 anys de casats el dia 17. Moltes felicitats.

Històries de la vila

Joan Muray

IMATGES AMB HISTÒRIA -5

– De fa entre 100 i 130 anys –

Seguim amb les històries d'imatges masnovines de cent anys o més. Amb les presents ja arribem a les trenta-tres. Seguim avançant de sud a nord de la vila, tant pel Camí Ral com per l'interior, tot i que d'aquest sector sempre n'hi ha hagut molt poques, abans perquè el poble s'acabava pràcticament rere la parròquia de Sant Pere o poc més, i ara perquè la majoria d'edificis històrics estan a la part vella.

Veurem les següents:

Ateneu i carretera

ATENEU I CARRETERA

L'edifici de la societat "Ateneo de Masnou" era a tocar a la plaça de la Llibertat, on ara hi ha l'antic edifici del Casinet. Pel que veiem, per la corrua de gent cap a un costat i l'altre de l'Ateneu, en aquest hi deuria haver hagut alguna sessió cultural quan es féu la fotografia ja que hi ha força públic empolainat que en sortia. La imatge pot ser feta entre el 1880 i el 1903, dates en què aquesta associació va tenir la seu en aquest immoble. Els estatuts foren aprovats per la Junta General Extraordinària del 28 de desembre del 1884. I les finalitats, com les de tot ateneu, eren propagar la il·lustració, com la lectura, ensenyament, etc., així com la recreativa amb balls, jocs, etc. I no hi estava permesa de cap manera la discussió de política o religió. Aquest edifici després va albergar diferents associacions i negocis fins als nostres dies. Fou el *Café Las Delicias*, d'en Gumersind Roca, després s'hi féu el Casinet nou; i,

quan aquest es traslladà on és ara, fou seu de l'ONCE. Ara tot l'edifici és municipal.

PLAÇA DE LA LLIBERTAT

Plaça que ha albergat també diferents entitats, botigues, cases, etc. al seu entorn. Fins i tot, durant quaranta anys, els del franquisme, va portar un altre

nom, el d'un *jerarca del règimen*. A la imatge hi veiem al fons la segona seu de l'entitat *Casinet*, la que anteriorment havia estat seu del *Centro Coral* fins a l'escissió. Si cotinuem tirant enrere, també fou seu del Col·legi de les Escolàpies, i més antigament havia estat una masia, la de can Corbera. A mà dreta, la casa més alta té un rètol que diu *Gent de Masnou, Associació Nacionalista* (no la confongueu amb l'actual *Gent del Masnou*, associació cultural, recreativa i cívica). *Gent de Masnou* era de caire polític i fou creada per un grup de masnovins l'any 1917 per fer front als polítics caciquils, però tingué durada curta, ja que el 1923 amb el cop d'estat militar del general Primo de Rivera fou dissolta. Més al fons de la plaça hi podem veure una magnífica casa modernista, que subsisteix en part; era dels Millet de can Xec. A ambdós costats de les dues cases esmentades tot ha canviat un munt de vegades, i no sempre per bé.

TORRE D'EN RIERA, A LA PLAÇA DE LA LLIBERTAT

Torre de defensa que hi va haver a la plaça de la Llibertat, al fons a mà esquerra. Tenia a prop la masia de can Corbera, per la seva dreta, i pel davant l'edifici de l'Ateneu, així com una altra masia, la que habitaren (no se sap si també feren bastir) els Maristany, els primers que arribaren al Masnou al segle XVII. Aquesta torre, de grans dimensions, que no sembla que fos de protecció de cap masia, ja que hi hauria estat adossada, i que per tant seria com una altra de característiques semblants

que hi hagué fins al 1800 a l'actual c/ Adra, de temps immemorial; hi ha qui diu que podria ser romana. Aquesta en documents del segle XVII consta com a presó municipal. La que hem conegut, uns al natural i altres només en imatges, estava coronada per merlets, però els féu caure un llamp a mitjan segle XIX, segons consta en un exvot que féu una mare en agraïment pel salvament de la seva filla, que es trobava jugant sota la torre quan caigueren les pedres dels merlets. Fou enderrocada als anys quaranta del segle passat quan aquests vestigis de l'antigor no eren antics, sinó vells.

CARRETERA DAVANT LA POSADA DEL CENTRO

Seguim al mateix tros, que dona molt de si, ara davant de la *Posada del Centro*, que era entre la plaça de la

Llibertat i la desembocadura dels torrents Xic i Vallmora (ara el primer és el c/ Bonaventura Bassegoda i el segon el c/ Roger de Flor). Aquesta posada, desapareguda, tingué després noves funcions, fins que l'edifici i tot fou enderrocant per construir-hi uns pisos. Aquest tros de Camí Ral aleshores es deia *calle del Correo*, on, com el seu nom indica, hi havia Correus. Seguim veient que tot el trànsit era de carros, i afinant més diríem que era cap al migdia, que era quan els carros tornaven del Born, i hi tornaven cap a la tarda. Anaven tan rendits, cavalls i carreters, que sovint s'adormien, i aquest indret era el preferit per gastar-los bromes pesades, com la d'agafar el cavall pel morral i girar-lo en la direcció contrària a la que anava fins que el carreter es despertés i hagués de tornar a fer el camí perdut. Davant d'on passen els carros, a la imatge, hi devia haver el *Café Las*

Delicias. Observeu que, a la gent, sempre li ha agradat de badar perquè podeu veure els infants a peu de carretera, però també uns, suposem que paletes, que devien estar fent alguna obra damunt de la posada.

TORRE D'EN JOSEP MARTÍ "Can Patatetes"

Gran casa que es troba dempeus al mateix indret que a la imatge, ara la plaça de Catalunya. Però les cases que veiem a mà dreta, com l'esmentada i la següent, de la mateixa família, ara Millet, en dates posteriors a la de la fotografia foren millorades a l'estil modernista imperant al tornar dels segles XIX-XX. Actualment l'espai que hi ha davant la casa i la resta del tros de carrer fou tancat i convertit en jardí a la segona meitat del segle passat. A mà esquerra hi veiem una petita casa i la tanca d'un jardí, que també encara hi és, tot i que també la

casa ampliada. Aquest lloc després fou el garatge de la família Millet i ara és d'algun dels seus membres. Al fons veiem l'actual carrer de Joan Roig, aleshores sense nom, que és el que comença al torrent Xic i puja fins a l'actual carrer de Rafael Bert. Dalt de tot hi veiem l'edifici de l'església parroquial de Sant Pere i davant seu no hi ha cap edifici de pisos com el que s'hi construí als anys vint del segle passat, coneguts com els "pisos de can Patatetes", pisos que al seu temps feren furor ja que eren els primers de tenir ascensor, i això aleshores era un fet remarcable.

CARRER DE LA GADITANA

Carrer amb un nom ben singular, si més no a les nostres latituds, que fou batejat

tat andalusa, que, quan hi anés, mirés les cares de les noies per veure si alguna tenia els trets característics familiars.

així en honor d'una gaditana de formosa bellesa, "amiga" d'un capità masnoví, que sembla ser que li va parlar casa en aquest carrer. Per causa d'aquest *affaire* i que el carrer aleshores no tenia nom, la gent li va començar a dir *el carrer de la gaditana*. També hi ha una versió que diu que el "bateig" del carrer fou degut a una broma que va gastar-li, al capità, l'alcalde d'aleshores, que estava assabentat del secret. També hi ha una anècdota referida al tema, però molt posterior al fet que ens ocupa, de quan el capità amic de la gaditana ja era mort, però la seva esposa encara vivia, i es diu que va dir-li a un nét seu, que per la feina viatjava també a la ciu-

La bona dona, pel que es veu, s'ho havia agafat de broma. Com veieu en aquest cas, més que història hi ha safareig, però és que un fet com aquest evidentment no està escrit en cap document.

MASIA DE CAN FONTANILLS. 1880

La imatge és segurament la més antiga de tot aquest recull, i a sobre molt poc

vista, per no dir gens, ja que la que sempre s'ha mostrat estava trucada perquè tenia pintat a sobre amb llapis el nom de "Colegio del Comercio". Aquesta, com deia, és d'abans del 1876, data en què Francesc Flos i Calcat va instal·lar-hi el seu col·legi, i algú va afegir-hi el nom del centre. La present prové directament de la família propietària del mas. La masia, tal com la veiem, és d'època medieval, ja que el document més antic que se'n conserva és del 1375. La torre de defensa que veiem a l'esquerra fou enderrocada en part l'any 1902 en fer l'ampliació d'estil modernista del conjunt del Casino. El que en queda es troba a baix al pati del que ara és el WC d'un restaurant, i a la part alta hi queden restes de parets entre el sector que va de l'escala que mena del carrer a dalt, i abans d'entrar al vestíbul de les llotges del teatre. A la façana que veiem, en fer-se la transformació s'hi devia afegir una finestra, elements decoratius i la reixa del pati, també d'estil modernista.

Fins aquí la cinquena entrega, i que en mesos vinents, seguits o alternats, seguirem presentant-vos.

La punta de la llengua (58)

Esteve Pujol i Pons

Al mes passat parlava de la transcripció de molts topònims a llengües diferents i en vau poder trobar prou exemples per fer-vos-en càrrec.

Un fenomen semblant passa en els noms de reis i prínceps, papes i sants. Hi ha el costum ja acceptat de traduir-los a les diverses llengües, si és possible, i no pretendre conservar-los en la llengua dels països d'origen.

Així, parlant de sobirans i sobiranes, diem en català l'Emperador Carles I, el rei Ferran VII, l'emperador Francesc-Josep, Gustau I, Pere el Cruel, Lluís XIV, Balduí, Felip II, Enric VIII, Jordi VII, Frederic Guillem II, Amadeu I, Joan Carles I, Felip VI... Cleòpatra, Isabel II, Cristina I,

Victòria I, Caterina II, Sofia, Josefina, Frederica Letícia... i també, parlant de papes de Roma, Pius XII, Pau VI, Joan Pau II, Benet XVI, Joan XXIII, Francesc, Urbà II, Esteve III, Gregori IX, Alexandre VI... i per anomenar els sants i santes, Francesc d'Assís, Joan Baptista, Marc, Dídac, Cristòfol, Marcel·lí, Isidre, Jordi, Evarist, Andreu, Lluís Gonçaga, Joan de la Creu, Ot, lu, Josep, Pere, Pau, Jaume... Caterina, Emília, Lúcia, Margarida, Susagna, Agnès, Anna, Joana d'Arc, Teresina de Lisieux...

No tinguem, doncs, cap escrúpol d'anomenar amb noms catalans o de la llengua que calgui reis, papes i sants, ja siguin homes o dones; és un costum universal.

Pedalant per Bòsnia, el país de l'aigua

Xavi Tarafa

Sí, perquè per a mi Bòsnia i Herzegovina és i serà el país de l'aigua. Podria haver titulat *Bòsnia, allà on occident i orient es troben*; o bé *Bòsnia, 20 anys després d'una guerra*; però els trobava títols massa evidents. Estic convençut que a qualsevol persona les primeres idees que li vénen a la ment al parlar d'aquest país balcànic són el conflicte que va patir als anys 90 i la seva població en gran part musulmana. Però si bé Bòsnia és tot això, no és menys cert que també és molt més. És la gent, la gastronomia, l'arquitectura i els paisatges.

I si quelcom m'ha sorprès del seu paisatge és l'abundor d'aigua en forma de rius, llacs, pantans i cascades. Des del segon dia, encara a Croàcia, al parc nacional de Plivice, fins a les cascades de Kravica, a la seca i càrstica Herzegovina al darrer dia, tot el país està regat per rius que creen congostos tancats, rius ràpids i salts d'aigua.

I tots aquests paisatges els he descoberts, com sempre, a cop de pedal. En un viatge de gairebé cinc setmanes, que va parar el GPS per sobre dels 1900 km. Una ruta amb inici a Zagreb i final a Makarska, ambdues ciutats a Croàcia, però on, excepte tres dies, tots s'han pedalat dins de BiH.

Ha estat un viatge on he recorregut les dues *entitats* en què es divideix el país des dels acords de Dayton: la República Srpska, de majoria serbo-bosniana, i la Federació de Bòsnia i Herzegovina, majoritàriament poblada per croatobosnis i bosnimusulmans.

Fossin dels uns o dels altres, sempre he estat ben rebut i tots m'han demanat l'opinió sobre Bòsnia, amb la sensació que per a alguns és només una referència geogràfica. Tots s'estimen Bòsnia, però de formes excloents i contradictòries. He vist moltes banderes sèrbies a la zona de la República Srpska, molts nens jugant a futbol amb la samarreta de la selecció croata en els poblets catòlics i molts bosni-

musulmans, que a vegades m'ha semblat que són els únics que creuen en el país.

Encara hi ha esperança? No són pocs els sarajevites que recordaran al viatge que en un radi d'uns 500 m quadrats hi ha temples de quatre confessions diferents: i és que al voltant de Ferhadija, l'artèria de vianants de Sarajevo, s'hi poden trobar dues mesquites, una madrassa, la catedral catòlica, l'ortodoxa, l'antiga església ortodoxa i l'antiga sinagoga sefardita. Però també són molts els qui no veuen el conflicte resolt i auguren una altra guerra en 20 anys.

Però Bòsnia és molt més que Sarajevo, encara que Sarajevo potser és on més ben sintetitzada queda Bòsnia. I vaig recórrer tot el país, i sempre marcat per l'aigua, perquè, quan no hi havia rius, hi havia pluja. Pel nord del país vaig veure rius com l'Una, on una setmana després de passar-hi jo s'havia de dur a terme una competició de tres dies de ràfting; o el Vrbas on, prop de Banja Luka, uns dies abans s'havia disputat una prova de la copa del món de piragüisme en aigües braves. Al nord, també vaig visitar, abans d'una intensa tromba d'aigua, el dramàtic cementiri memorial de Potocari on hi ha enterrades més de 6000 víctimes del genocidi de

Srebrenica... i un dia després vaig poder creuar el pont otomà de Visegrad sobre el riu Drina, que va popularitzar Ivo Andric en una de les seves novel·les.

Pel centre més aigua. L'antiga capital medieval de Bòsnia, Jajce, té cascades al mig del poble i molins d'aigua al llac de Plivka, a tan sols cinc quilòmetres de la població; i un dels dies més agraïts ciclicament es va fer resseguint trenta quilòmetres entre pistes i frondosos boscos abans no arribar al llac de Proposko a 1600 m d'altura.

I Herzegovina? Doncs, tot i ser més de secà, també força aigua. Des del principi, ressegint el Neretva fins arribar a Mostar i veure'n el famós pont, pont de salt obligatori per a tots els homes del poble, ritual iniciàtic de transició a l'edat adulta, fins al final, a les cascades de Kravica, abans de creuar la frontera amb Croàcia.

Però cinc setmanes de viatge donen per a molt més. Molts paisatges, converses, vivències i reflexions, que són difícilment condensables en aquestes poques línies. Per això el 18 d'octubre seré a *Gent del Masnou* per explicar-vos el viatge, com sempre acompanyat de fotografies. Us hi espero a tots.

Anecdolari masnoví

Joan Maresma Pujadas

L'AIGUA DE MAR S'HAVIA ACABAT

Anys enrere, pels volts dels Sants Innocents era costum de fer alguna broma, a vegades un xic pesada, als pobres aprenents, fent-los anar d'un cap a l'altre del poble carregats amb qualsevol estri com més pesat i voluminós millor.

Un any, els pintors de l'Obiols havien d'emblanquinar una façana del Camí Ral i manaren a l'aprenent que anés a la platja amb dues galledes i que les portés plenes d'aigua de mar per desfer la calç.

L'aprenent, diligent, agafà les galledes i cap a mar falta gent; però, a mig camí, malfiant-se que allò que li feien fer era un enredada pròpia de la diada, féu mitja volta i es presentà amb les dues galledes buides i, ben decidit, els digué:

—He anat a la platja a buscar aigua de mar i no n'he trobat gens, s'havia acabat.

El vell Obiols es féu un tip de riure amb la sortida d'aquell vailet i li costà molt de fer-li entendre que allò no era cap enredada i li va explicar que, per tal que la calç s'enganxés més a les parets, anava més bé de desfer-la amb aigua de mar i que, per això, el feren anar a la platja.

Aquell nano, viu i eixerit, era el meu oncle Felicià, germà del meu pare.

POBRE PARE

A la primavera de l'any 1989 hi va haver una concentració de Cossos de Portants del Santcrist de l'arxiprestat de la Cisa a Vilassar de Dalt.

Férem un viacrucis pels carrers de la població, una mica llarg per tal que cadascun dels membres dels diferents Cossos de Portants poguéssim portar el Santcrist un tros del traçat.

I després d'una missa a la parròquia, acabàrem amb un acte de germanor fent un berenar acompanyats per les respectives esposes.

Naturalment, això omplí tota la tarda i vespre i jo i la meva esposa arribàrem a casa una mica tard, cap als volts de

les onze del vespre.

El meu pare, que era un vellet de 91 anys, havia passat tota la tarda sol a casa, ja que els nostres fills també aprofitaren per sortir.

Tantes hores sol, avorrit, mirant la tele i escoltant la ràdio, o totes dues coses alhora, pobre, va trobar la tarda més llarga del compte i li devia semblar que era tard i molt tard.

Quan vam arribar ens va renyar com si fóssim uns nens petits, com si haguéssim fet una malifeta, tot recriminant la nostra tardança. I encara el que ens féu més gràcia, pobre pare, és que el nostre fill, que aleshores tenia 18 anys i que tenia molta més llibertat que mai no havia tingut jo i que alguna vegada sortia i arribava a l'hora que volia, ens digué:

—Pares, sabeu què m'ha dit l'avi?: Noi, no és estrany que tu arribis tard a casa ja que els teus pares et donen molt mal exemple!

Pobre pare.

**Dissabte 11 d'octubre
a les 8 del vespre a la
Plaça d'Ocata**

Botifarra a la Hispanitat 2014

Vine-hi i fes una bona botifarra per 5€
Música, Parlaments, Tabalers i Bastoners

Hi col·laboren: Can Rac, Pastisseria Miquel, El Tastet,
Serveis integrals, El celler del Mar i Bastoners del Masnou

**Divendres 31
d'octubre a les 8 del
vespre a l'Altell de les Bruixes**
Castanyot 2014

Cercavila, música, castanyes,
vi bo, foc i contes
de **por** per a tothom

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com)

Claríssimament sí, hi ha (més) camins

Represa de la secció després d'un parèntesi estival considerable. Un mes **ple de camins**. Alguns plens de moltes variables, com ara la 19a Mostra de Teatre de Barcelona, el Festival Temporada Alta de Girona 2014, l'11è Festival Shakespeare (del dia 23 al 29), el 16è Festival Internacional de Pallassos de Cornellà (del dia 13 al 19), el Festival Escena Poblenou (del dia 23 al 26; a Can Felipa, Hangar, Sala Beckett-Poblenou del carrer Batista, etc.), el sabadellenc Festival El més petit de tots (10a edició; ja al mes de novembre).... Camins plens de moviment, de predisposició i lluita, d'esperança ferma i decidida.

La **Mostra de Teatre de Barcelona, al Teatre del Raval**. Per exemple, proposa l'obra *El cargol* —a partir de l'obra del francès Guy Foissy—, el dimecres 8 d'octubre (50', a les 21 h), amb Melcior Casals i Elisenda Rué; un remolí dialèctic que ens mostra els molts posicionaments que podem adoptar a la vida i a la societat actual. Més propostes: *Viral*, del jove dramaturg català **Jordi Faura**, amb direcció musical de Marc Lorenzo, el dimarts 14 (75'; bilingüe; a les 21 h), que ens trasllada intensament al món de Google i de les aplicacions informàtiques. Més: *El rufián en la escalera*, de **Joe Orton**, el dimarts 21 d'octubre (70'; a les 21 h) amb direcció de Ricardo Moya. Més teca: un **Ionesco** bilbaí, *Delirio para dos*, el dimecres 29 (70'; a les 21 h), amb direcció de Marina Shimanskaya.

Podem pujar a Girona. El **Temporada Alta** té sempre propostes ben atractives (Peter Brook amb *El vestit*, els dies 24 i 25 d'octubre, etc., etc., etc.). Apunts: el dissabte 11 d'octubre, a la Sala La Planeta, **Magda Puyo** hi dirigeix un testimoni implaca-

ble sobre la dona. *Confidències a Al·là* —una pastora bereber ofereix moltes coses...— a partir d'un text de **Saphia Azzeddine** (Marroc, 1979), està interpretada per Mireia Trias i Judit Farrés —que també en signa la composició musical. Apunts: El divendres 24 d'octubre, hi arriba el darrer Premi Quim Masó, *Bluf*, de Joan Yago (Companyia La Calbòrica).

Fins al dia 12 sou a temps de **passar-vos-ho d'allò més bé amb l'obra Els còmics d'una nit d'estiu**, en què a partir de Shakespeare l'actor Ivan Campillo ha creat una comèdia de les aventures i desventures d'un grup d'actors. Àgil, simpàtica, equilibrada i **divertidíssima**, apta per anar-hi tota la família ple-

gada, és franquíssimament recomanable; es representa al **Versus Teatre** (c/ Castillejos, 179, entre Diputació-Diagonal i la Gran Via).

15 d'octubre. Al Teatre Goya comencen les *Conversaciones con mamá*, de Santiago Carlos Oves, amb Maria Galiana i Juan Echanove.

25 d'octubre (a les 18 h). Podem anar al Centre cívic Torre Llobeta (districte Nou Barris; carrer Santa Fe). Dintre del **Vè Festival de Narració Oral de Barcelona** (Munt de Mots 2014;

enguany del dia 20 al 25 d'octubre), s'hi explica el conte *El petit príncep*, a càrrec de la narradora oral Assumpta Mercader. Ens cal cada dia un petit i un gran príncep personal, dintre de les repúbliques; a la vida de cada ésser humà.

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Carles Maristany

Benaurats els vells

(Anònim)

Benaurats els vells que accepten la vellesa: viuran tranquils els darrers anys de la seva vida.

Benaurats els vells que no rondinen: tindran sempre algú al costat seu.

Benaurats els vells que somriuen sempre: els de casa seva els recordaran amb agraïment.

Benaurats els vells que s'acontenten de no manar: els joves confiaran en ells.

Benaurats els vells que no repeteixen: -"En el meu temps...": tindran sempre qui els escolti.

Benaurats els vells pacients i acollidors: es veuran un dia acollits pel Pare de tots.

Benaurats els vells que creuen i esperen en el Senyor: veuran un dia satisfeta la seva esperança.

Benaurats els vells que no tenen por de morir: han madurat per a la vida eterna.

Potser a l'estiu trobem una mica de temps.

Mossèn Josep-Lluís Socias

Pren-te temps per **ajudar** els altres, és la font de la convivència.

Pren-te temps per **fer alegres** els altres, és la joia de l'home.

Pren-te temps per **comprendre**, és la font de la fraternitat.

Pren-te temps per **escoltar**, aprendràs dels altres.

Pren-te temps per **descansar**, és una ajuda per al cos i l'ànima.

Pren-te temps per **fer excursions**, és la joia del conèixer.

Pren-te temps per **expressar-te**, és una veu per als altres.

Pren-te temps per **l'art**, és donar vida a les coses.

Pren-te temps per **parlar**, és la manera d'entendre's.

Pren-te temps per **somiar**, és la ruta de la fantasia.

Pren-te temps per **caminar**, estimaràs la natura.

Pren-te temps per **cantar**, és la font de l'alegria.

Pren-te temps per **créixer**, arribaràs a ser persona.

Pren-te temps per **construir**, serà un profit per als altres.

Pren-te temps per **donar gràcies a Déu**, s'ho mereix.

UN MAR AL DESERT DEL SAHARA

Josep Condeminas

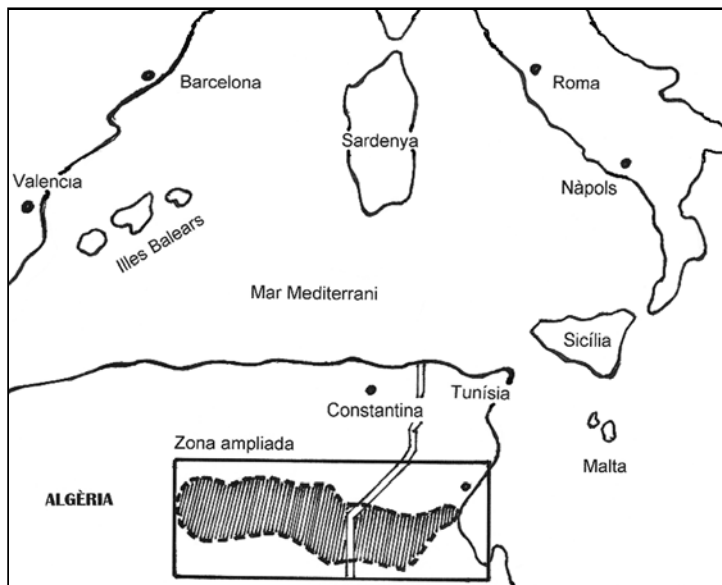
És evident que, quan s'evoca el nom de Ferdinand Lesseps, immediatament se l'associa amb el Canal de Suez, la seva gran obra, orgull de la França del seu temps. Contra el que molta gent creu, Lesseps no era enginyer sinó diplomàtic. Havia estat cònsol de França a Portugal i Tunísia; vicecònsol a Alexandria, i més tard a Holanda. També al 1842 ho fou a Barcelona, any en què el general Espartero va ordenar bombardejar la ciutat des del castell de Montjuïc. Lesseps no sols va ajudar els seus compatriotes sinó que va convertir el consolat en hospital per atendre els ferits, fet que va merèixer l'agraïment dels catalans. Home d'una gran capacitat d'organització i d'un entusiasme contagiós, així com d'una gran relació i influència en personatges destacats del seu temps. Però, si hem de ser conseqüents amb la història, s'ha de dir que el projecte de Lesseps d'unir el Mar Roig amb el Mediterrani no va ser el primer a ser realitzat. Per conèixer la idea inicial hem de retrocedir fins a l'època dels faraons. La veritat és que cap egipciòleg dubta de la capacitat dels egipcis per a una empresa d'aquesta magnitud. L'existència de l'anomenat *Canal del Faraó* està documentada en diversos escrits egipcis, els quals afirmen que des de l'extrem nord del Mar Roig les naus s'endinsaven al Golf de Suez, creuaven els anomenats *Llacs Amargs*, penetraven en el Madi Tumilat, que és el canal pròpiament dit, i fondejaven a la important ciutat de Bubastis. Des d'allí, les naus baixaven per una de les branques del Nil i atenyien el Mediterrani. Aquest canal tenia vuitanta-quatre quilòmetres de llarg per quaranta-cinc metres d'amplada, i la seva travessia durava quatre dies. Com és natural, des d'una època tan remota, el canal va patir tota mena de vicissituds al llarg dels anys, unes vegades sec i inutilitzat, altres dragat i condicionat de nou per a la navegació. Se sap amb certesa que els romans no el van

utilitzar ja que, possiblement, estava inservible i no van acometre l'empresa de condicionar-lo de nou, però sí els àrabs durant la seva conquesta d'Egipte a l'any 642, en què el cabdill Amr Ibn al-As va ordenar restaurar-lo, encara que, més tard, va ser de nou inutilitzat pel califa al-Mansur per impedir l'avanç del seu oncle Muhammad Ibn Abdallah amb al qual estava en guerra. A partir d'aquest període, el canal desapareix de la història, encara que, com he dit, queda constància de la seva existència en els escrits abans esmentats.

La història, però, sempre recordarà Lesseps com el gran promotor del Canal de Suez i, encara que les seves biografies no amaguen el seu fracàs de portar a cap el Canal de Panamà, projecte que, a la fi, esdevingué fraudulent i Lesseps fou acusat de malversació de diners, en canvi no fan menció d'un projecte grandios, faraònic, i que Lesseps va propiciar amb entusiasme, un mar al desert del Sàhara. A l'any 1845, el geògraf Virlet d'Aoust va descobrir que els llacs de Constantina es trobaven per sota del nivell del mar, amb la qual cosa va deduir que el Sàhara argelí devia

haver estat en part un golf al sud de Tunísia. Aquest nou mar devia tenir una longitud de dos-cents quilòmetres i cinquanta d'amplada. Molt en contra dels elements que desautoritzaven aquest projecte, un bon amic de Lesseps, el capità Roudaire, va encoratjar-lo que busqués finançament per portar-lo a terme. Mentre que tot França va donar suport i ajuda econòmica al Canal de Suez, la realització d'un mar al Sàhara es va considerar grandios, però... poc pràctic. Tot i que els pronòstics inicials asseguraven que amb un mar interior augmentaria la pluviositat a més de permetre als vaixells d'arribar fins al sud d'Argèlia, un altre geòleg, Pierre Rognon, va precisar que un mar interior provocaria la salinitat de les capes freàtiques i, per tant, l'aigua potable desapareixeria. També altres consideracions donaven a entendre que seria de difícil navegació per als vaixells. El mateix Roudaire va començar a dubtar de la seva viabilitat i, finalment, el projecte es va abandonar. Està vist que el Sàhara està destinat a seguir sent un mar... de sorra.

Fonts consultades: les revistes "Historia y Vida" i "National Geographic"

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

MÉS QUE UN CRIM ATROÇ

Pep Coll (Personada, Pallars Jussà, 1949) és un escriptor ben conegut tant en el món de la literatura juvenil com en la d'adults, amb obres emblemàtiques com *Què farem, què direm?* (1992), *Muntanyes Maleïdes* (1993) o *Les senyoretes de Lourdes* (2007), entre moltes d'altres. La seva darrera novel·la, *Dos taüts negres i dos de blancs* (1), ha tingut una acollida excepcional, tant de part del públic com de la crítica, fins al punt que ha estat guardonada amb el Premi de la Crítica 2013 i amb el Crexells 2014. I no ens fa estrany, la veritat, perquè la novel·la és un exercici de llengua i d'estil d'allò més elaborat i aconseguit, alhora que és una història que ens enganxa des del primer moment, tot i saber d'entrada que hi ha hagut l'assassinat d'una família de masovers (pare, mare i les dues filles) i que els assassins són els veïns d'una masoveria limítrofa. Perquè aparentment la novel·la no és gaire cosa més que la història d'un crim atroç comès l'any 1943 per una disputa de terres, i terres d'altri per més inri. Una història en la més pura tradició dels drames rurals, que se n'allunya, naturalment, tot i algunes referències a obres de Raimon Caselles i de Víctor Català (p. 36 i 289, per exemple), en molts aspectes, però sobretot en l'estilístic. Una obra, com va assenyalar el periodista Xavier Vinader a la presentació que se'n va fer a Barcelona aviat farà un any (setembre de 2013), que sens dubte podem qualificar de "novel·la de

novel·les", ja que l'autor la construeix a partir de dinou personatges que d'alguna manera o altra van viure en primera persona els fets i, doncs, ens en donen la seva visió, els seus punts de vista, alhora que es converteixen en testimonis d'una època i d'uns esdeveniments que per múltiples raons es van intentar amagar. Novel·la, però; això ha de quedar ben clar. No es tracta pas de periodisme d'investigació, per molt que en Pep Coll hagi regirat arxius i entrevistat testimonis i descendents. Es tracta d'una novel·la amb tots els ets i uts, per molt que molts dels personatges hi apareguin amb noms reals, per molt que l'espai sigui clarament situable en el mapa (com podem fer en el que apareix a la guarda i la portadella del llibre), per molt que els fets siguin contrastats. Només un petit exemple: un dels personatges, en Mílio, el músic, el primer marit de l'Amàlia, per obra i gràcia de l'autor té una suposada vida a l'Argentina que el fa viure uns 40 anys més del que en realitat sembla que va viure.

Per tot això, i potser sense pretendre-ho del tot, la novel·la esdevé una peça important de la narrativa que alguns han anomenat de recuperació de la memòria històrica. I jo encara aniria una mica més enllà i la qualificaria de peça clau en la novel·lística que podríem anomenar de decadències, ja que ens parla de la decadència del Pirineu, o si més no de la decadència d'un món agrícola i ramader que a les valls pirinenques havia resistit fins a la dècada de 1950. Segurament que a partir d'ara, de la mateixa manera que quan pensem en la decadència de les classes burgeses ens ve al cap, per exemple, la família Valldaura de *Mirall trencat* i la destrucció de la seva torre i jardí; o si és en la decadència de la petita noblesa no ens podem estar de pensar en Beam i més concretament en don Toni i na Maria Antònia; i encara quan pensem en la decadència dels masovers, sobretot de la Plana de Vic, ens vénen a la ment en Josep i en Vicent de *Terres de lloguer*, d'Antoni Pladevall; sens dubte que a partir de la novel·la d'en Pep Coll quan parlem de la decadència de les valls pirinenques ens vindran al cap els masovers i els petits propietaris de Carreu i d'Herba-savina.

Una novel·la que no dubto de recomanar-vos i que si algú pot tenir el mal pensament que els fets narrats, la història investigada resulten passats de moda, inversemblants a ple segle XXI, que repassi uns esdeveniments ben recents, en aquest cas a la Galícia més profunda: l'assassinat de l'holandès Martin Verfondern a Santoalla (Ourense).

(1) Pep Coll. *Dos taüts negres i dos de blancs*. Editorial Proa (Col·lecció "A tot vent", 596), Barcelona, 2013. 438 pàgines.

AMICS I ANTICS ESCOLTES DEL MASNOU "PARLEM DE BOLETS"

Dissabte 15 de novembre de 2014 a les 7 de la tarda:

**Conferència i mostra gastronòmica al local social de Gent del Masnou
XVII TROBADA "ANEM A BUSCAR BOLETS"**

Diumenge 16 de novembre a les 8 del matí a la Plaça Marcel·lina Monteys (pl. dels Cavallets)

Activitat oberta i gratuïta per a tothom

Amb la col·laboració de: **Gent del Masnou i LaCaixa**

Correus electrònics: **akelamasnou@gmail.com - akelamasnou@hotmail.com**

Bé, ja ha passat l'estiu, i sant tornem-hi! Abans de vacances us vaig dir que pel setembre seguiria parlant del giny que m'instal·laren, però deveu haver vist que el tema no era aquest sinó el que havia vist durant l'estiu.

Ara, doncs, us torno a donar la tabarra amb l'aparell d'alta tecnologia de comunicació de marres.

Només n'havia provat l'ús com a càmera fotogràfica i com a mòbil; doncs bé, per l'estiu, que diu la dita *tonta* que tota cuca viu, vaig seguir intentant aprendre els mil usos de l'aparell, i *refonoll* que n'és de difícil, si més no per a mi i, pel que sento, per a molta gent de certa edat. En canvi la canalla i la jovenalla ho manegen com aquell qui res, com si haguessin nascut amb el xip incorporat.

Pel que em serveix més és com a cercador, ja que abans, quan volia saber alguna cosa, o l'havia de preguntar o anar a un centre d'aquests on tenen ordinadors i cercar el que volia. Ara, en canvi, quan em passa pel magí, apa, li clavo la pregunta i l'aparell, com un vil esclau intel·ligent, em resol el tema.

Abans, quan una cosa es resolia ràpidament, la gent acostumava a dir que havia estat en *un santiamén*. Ara, amb aquesta mena d'aparells haurem d'acostumar-nos a dir *per la gràcia d'internet*.

Un dia xafogós estiu estava intentant refrescar-me a l'ombra d'un frondós arbre (d'aquests malalts que tenim a la vila), lloc que també havien escollit uns avis bo i fent-la petar. Estaven discutint sobre un fet d'actualitat, que si havia passat en tal lloc, que si en tal altre, i no es posaven d'acord. Jo, dissimuladament, vaig connectar-me a un diari digital a veure si en trobava la resposta i, és clar, la vaig trobar i, a l'intentar dir-ho als iais que discutien i donar la raó al qui ho tenia clar, vaig topar amb un inconvenient, el meu llenguatge de quiso no l'entengueren. Deien: I ara què li passa, a aquest pollós, que vagi a bordar a un altre lloc.

El fet m'empenyà d'allò més, ja que pensava que, com que amb alguns de vosaltres m'hi entenc bé, seria amb tothom, però és veu que no.

En arribar a casa, vaig cercar les envitricollades instruccions de l'aparell i, com és natural, no me'n vaig sortir. Jo el que volia és saber era que, de la mateixa manera que per a texts hi ha un traductor d'idioma, si també n'hi ha per al llenguatge. Hauré de preguntar-ho al manescal o a l'empresa que el construeix.

És clar que, suposant, que existeixi un programa d'aital ús, el problema deurà ser que m'entengueu, ja que no sé si, entre els serveis que té, hi ha algun altaveu com perquè em pugueu escoltar. Ja us en faré cinc cèntims.

Quan me'l vengueren m'explicaren tantes i tantes aplicacions que vaig quedar amb el cap com un bombo. No vaig voler capficar-me gaire, pensant que amb el temps i una canya ja aniria aprenent-ne les mil i una aplicacions.

Apa, bup, bup.

La cuina de l'Antònia el Cullerot

RISOTTO NEGRE AMB XIPS DE VERDURES

INGREDIENTS PER A 4 PERSONES:

350 gr d'arròs bomba, 6 cullerades d'oli d'alfàbrega, 2 cebes tendres, 1 copa de vi blanc, 1 litre de brou d'aviram aprox., 4 carxofes, 20 cl de tinta de sèpia, 2 pastanagues, 150 gr de parmesà ratllat, Oli d'oliva, 50 gr de mantega, 200 gr de gambes petites

PREPARACIÓ

- 1. En primer lloc deixarem en remull la proteïna de soja amb una mica de vi blanc i un raig de tamari.**
- 2. Mentrestant, en una paella amb un lleuger bany d'oli començarem a coure les patates, ja tallades a làmines i adobades amb la sal d'herbes. Regarem la superfície amb una mica més d'oli, ho taparem i ho deixarem que es coqui uns 10 o 15 minuts a foc molt lent.**
- 3. Anirem netejant els xampinyons i els tallarem a làmines fines.**
- 4. Passats els 10 minuts de cocció de les patates, hi afegirem els xampinyons i la proteïna de soja texturitzada i ho regarem amb una mica més d'oli.**
- 5. Ho coem tot tapat uns 5 minuts. En aquest temps, el xampinyó comença a treure el suc. En aquest moment, anant en compte de no trencar les patates, remenem tots els ingredients. Hi afegim l'alfàbrega, el pebre, la culleradeta de "pimentón de la vera" i rectifiquem de sal.**
- 6. Un parell de minuts més tard acabem la cocció; mirarem que les patates siguin toves. Ho servim ben calent.**

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Badalona, Canonge Baranera, 75 · 93 384 43 51
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

Exposicions

Del 4/10 al 6/11

Pintures, de Presen de la Iglesia

Del 8/11 al 4/12

"Camí de Somni". Connexió de la tradició de les puntes amb la geometria natural de les flors i els arabescs de l'arquitectura àrab.

Cursos de teatre per a totes les edats Vine-hi i... actua

627630082 (Oriol) · 676334144 (Aina).

GRUP RAUXA DE GENT DEL MASNOU

Diumenge 2 i 30 de novembre a les 7 de la tarda al local social.

Vetllada artística, literària, musical...

A càrrec del Grup Rauxa de GDM

Entrada gratuïta

CAMPANYA DE DONACIÓ DE SANG

Donar-ne una mica és donar molt.

**Diumenge 19 d'octubre de 10 a 14,
al local social de Gent del Masnou.**

LA CORAL XABEC DEMANA CANTAIRES

Tothom qui hi estigui interessat hi serà ben rebut. Ens calen veus tant de dones (sopranos i contralts) com d'homes (tenors i baixos). Animeu-vos-hi i veniu a provar la veu qualsevol dimarts abans de començar l'assaig, o sigui, una mica abans de dos quarts de deu del vespre.

Qui canta, els seus mals espanta!

PETITS ENCANTS DE GENT DEL MASNOU, A BENEFICI DE DISMA

Durant tot el **mes d'octubre** podeu passar pel local social de Gent del Masnou, de 6 a 8.30 del vespre, a fer donació de qualsevol objecte o andròmina que sigui aprofitable. Recordem que és indispensable que no siguin de gran volum i que, sobretot, estiguin en bon estat d'ús i conservació: tasses, copes, ampolles, joguines, discos, gerros, etc. etc. i que es posaran a la venda, a preu supereconòmic, el **DIUMENGE 16 DE NOVEMBRE DEL 2013, DE 10 A 14 HORES. LLOC: C/PRAT DE LA RIBA, DAVANT DEL NÚM. 14.** La recaptació serà lliurada a DISMA. **Us agraïm per endavant la col·laboració i generositat.**

CONFERÈNCIA-PROJECCIÓ

Pedulant per Bòsnia, el país de l'aigua

Dissabte 18 d'octubre a les 7 de la tarda, a la sala d'actes de GDM a càrrec de **Xavi Tarafa**

Taula rodona: Quina escola volem?

Dissabte 18 d'octubre a les 18 hores a Can Malet
Ho organitza: Grup Fills

FES-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9

93 126 82 20

gentmas@suport.org

www.gentdelmasnou.cat

PANELLETS

de les pastisseries del Masnou

Pastisseria
miquel

Pere Grau, 59
93 555 06 61 el Masnou

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

PASTISSERIA DEGUSTACIÓ GRANJA

Matalí
Des de 1866

El Masnou: Prat de la Riba, 4 · 93 555 04 60

david
pastisser

Venda
Online

93 555 34 75
Navarra, 100 · El Masnou
pastisseria@davidpastisser.com
www.davidpastisser.com

MMACE02
(Millor Mestre Artesà
Xocolater d'Espanya 02)

Medalla de bronze
MMAPE03
(Millor Mestre Artesà
Pastisser d'Espanya 03)

Mestre Pastisser